

I

TANRI DOSTU

Her yer güneşin rengi olan sarıyla boyanmış ve her şey sarı, sarı, sıcacık sarı. Rüzgarın ılık esintisinde salınan kır otlarının ezgisi beni eve çağırıyor. Hiç bulunmadığım evimin yolunda acele etmeden ilerlerken yoldaki topraklar altın tozları gibi çevreme saçılıyor. Her şey çok yavaş ve güzel. Tanıdık kokular eve dönüş yolunda bana yol gösteriyor. Yalnız değilim ama yanımda olanı ve burayı doldurmanı göremiyorum. Çevremi saran bu tarifsiz büyü içinde coşkuyla kaybolurken O'nu buluyorum ama yalnızca sesini. Sesinin yankısı çevremi saran her şeyden geri dönerken her şeye yaşam verenin aslında bu ses olduğunu sonradan fark ediyorum. Yüreğimin tek arzusunun fısıltısı bile duyulmadan, dileğim sürpriz bir lütufla yanıtlanıyor. Sesin sahibi sıra dışı bir biçimde kendini bana göstermeye razı oluyor. Karşımda yüzü güneş gibi gülen varlığıyla her şeyin yolunda ve denetiminde olduğunu hissettiren bir çocuk duruyor... Küçük bedeni içinde barındırdığı sonsuz kudretinin beni ürkütmesine izin vermek istemezcesine çocuk olan bana bir çocuk gibi görünüyor ve bununla da kalmayarak çocuk saflığıyla bana sen benim arkadaşısın diyerek fısıldıyor.

“... Sen benim arkadaşısın...”